

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

1:a årg.

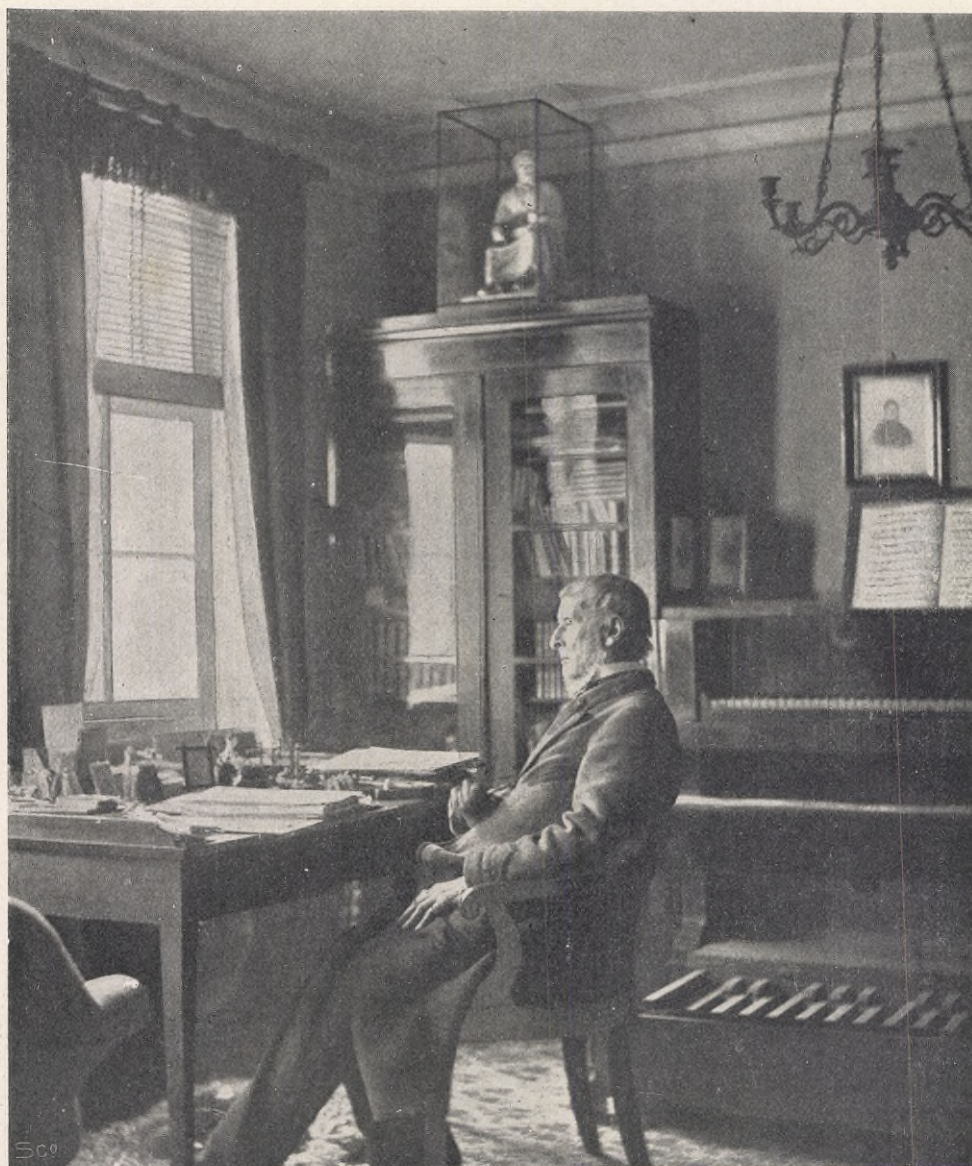
Den 25 Mars 1900

N:r 26

Återgivning af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: J. P. E. Hartmann † (med 1 porträtt). Vår minister i Rom med friherrinna (med 2 porträtt). Domarens frukost, af André Theuriet. Femtio år af velocipedens historia (med 4 illustrationer). HVAR 8 DAGS andra täflan för amatör-fotografer (fortsättning, med 4 illustrationer). Från årets stora skidlöpningar (med 4 illustrationer). Théâtre Français' brand, (med 2 illustrationer). Csarens verktyg (med 1 porträtt). "Krigsbilder" (med 2 illustrationer). Guldtörens offer (Följetong, med 1 illustration, forts.) Veckans porträttgalleri (med 7 porträtt).

D. F. BONNIERS BOKTRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1900.

J. P. E. HARTMANN.

Född 14 maj 1805. Död 10 mars 1900.

De nordiska tondiktarnes Nestor har gått hädan. Från vårt södra grannland ljuder sorgestimmen: *Gamle Hartmann är död*. Man hade ju väntat det, ty 95-åringen som i det längsta stått upprätt mot årens anfall hade på sistone börjat aftyna.

Den gamle mästaren har slutit sina ögon. Men så länge dansk musik ännu har lifskraft, skall man minnas J. P. E. Hartmann, han som skapade *den nordiska stilen*. Han fann det mäktiga uttrycket i tonerna för poesien i Edda och Öhlen-schlägers dikter: »Völvens Spaadom», »Hakon Jarl», »Guldhornene». Han bredde sin musiks betagande stämning öfver H. C. Andersens medeltidsopera »Liden Kirsten», öfver trollens lek i Bourbonvilles folkviseballett »Et folkesagn».

Åtskilliga af Hartmanns arbeten ha uppförts i Sverige, bl. a. brusade vid reformationsfästen i Upsala de väldiga tonmassorna af en hans kantat genom den gamla dömens hvalf. »Völvens Spaadom» har för ej länge sedan uppförts på konsert i Stockholm och slagit djupt an.

Icke endast genom sin omfattande kompositörsverksamhet utan äfven som innehafvare af en mängd befattningar inom det danska musiklifvet kom »gamle Hartmann» att stå som den danska musikens primus — åtminstone sedan hans måg E. W. Gade, som på sin tid spelade en betydande roll, var död. Ju äldre Hartmann blef, ju flere jubiléer han firade, desto högre steg hans stjärna, desto större blef hans auktoritet. Om någon människa i Danmark blifvit afgudad, så är det J. P. E. Hartmann — främst af Köpenhamns studenter, hvars sångförening ingen annan kompositör skänkt så många och så vackra verk: kantater, körer och dryckessånger.

Nestorn bland de skandinaviska tonsättarna efter Hartmann är nu Gluntarnes skald Gunnar Wennerberg.

VÅR MINISTER I ROM MED FRIHERRINNA.

Den 15 mars fyllde svensk-norske ministern i Rom frih. Carl Bildt femtio år, af hvilken anledning vi presentera porträtten af den framstående diplomaten och hans maka.

Frih. Bildt har sedan 1889 varit Sverige-Norges representant vid det italienska hofvet, där

han egnat sig åt arkivforskning i den gamla Tiberstaden samt har bl. a. offentliggjort flere värdefulla arbeten angående S:t Birgittas hospital och drottning Kristina. Särskildt äro hans bidrag till belysande af denna drottningens senare lefnadsår af stort värde och intresse.

Friherrinnan Alexandra Bildt.

Envoyén frih. Carl Bildt.

han är högt uppburen. Sedan länge i åtnjutande af stort anseende inom den europeiska diplomatien, har friherre Bildt efter sitt uppmärksammade deltagande i fredskongressen i Haag blifvit erkänd som en synnerligen framstående diplomat. Vid flere tillfällen har hans namn blifvit nämndt vid utrikesminister-skifte.

Vid sidan af sitt ämbete har frih. Bildt med framgång sysslat med skriftställeri. Med förkärlek

Friherrinnan Bildt, som med en obeskriflig charme förenar betydande musikalisk talang, begåfvad som hon är med en herrlig stämning, har med sitt fagra, ljusa nordiska utseende väckt stor uppmärksamhet i Rom inom hvars högre societet och diplomatiska kretsar liksom vid hvars hof hon är utomordentligt populär. Friherrinnan Bildt är född Keiller af den kända Göteborgssläkten.

DOMARENS FRUKOST.

Af *André Theuriet*. Från franskan för HVAR 8 DAG.

»Scholastika!»

»Herr Sourdats!»

»Jag lägger er särskildt forellen på hjärtat. Koka den i kort spad. Glöm inte hvitt vin, persilja, timjan, lagerbärsblad och framför allt inte löken.»

»Herrn kan lita på mig. Allt skall bli efter önskan.»

»Men tag ingen ättika, bara en liten skifva citron... Klockan half elfva dukar ni bordet och har frukosten färdig precis klockan elfva, inte fem minuter öfver, utan på slaget elfva... Förstår ni?»

Sedan herr Sourdats, undersökningsdomaren i Marville, gifvit sin kokerska dessa sista instruktioner, lämnade han sin bostad och begaf sig till den bakom prefekturen liggande domstolsbyggnaden. Herr Sourdats var en ungtjänst på fyrtiofem år och trots sin börjande embonpoint rask på benen. Han var en bredaxlad kraftigt byggd man, med kortklippt hår, stränga ögon och grof basröst — kort och godt en person om hvilken folk säger att han »inte är god att tagas med». Nej, han var just inte så fin herr Sourdats, och det var han själf stolt öfver.

Han var despotisk och ofta vid dåligt lynne samt mycket tvär mot sin omgivning. Emot de anklagade var han hård som sten, vittnena ansatte han på det obevekligaste och med advokaterna låg han ständigt i strid. Han var med ett ord en riktig tistel; den som kom i beröring med honom stack sig riktigt på fingrarna.

Och dock hade denne man en svaghet: han var en raffinerad finsmakare. Hans öfverdrifna »dyrkan af buken» hade formligen urartat till en mani. I den lilla vid den belgiska ardennergränsen belägna staden, där bordets nöjen utgjorde den välmående bourgeoisens enda förströelse, voro fredsdomarens kulinariska njutningar bekanta på tio mils omkrets. Man berättade, att han blott åt fisk som var fångad före daggroningen, enär han inbillade sig att nattens stillhet och frånvaron af hvarje störande element gjorde fisken mjukare och smakligare. Han lät äfven koka sina kräftor i mjölk, innan de bereddades på vanligt sätt. Det gjorde dem, påstod han, synnerligen saftiga och läckra.

Men när han en dag omtalade detta tillagningssätt för sin vän mären, kunde denne ej längre hålla tillbaka harmen, utan höjde sina tjocka händer mot himlen och utbrast:

»Det är för mycket, det går för långt, herr Sourdats! Visserligen är det människan tillåtet att med måtta förtära mat och dryck och njuta däraf, men för en så öfverdrifven dyrkan af jordiska ting måste ni en gång aflägga räakenskap för den gode Guden...»

På märens samvetsbetänkligheter svarade domaren blott med ett mefistofeliskt leende. Det var hans största skadeglädje att inleda sin ärevärdige granne i frestelse — och just i dag väntade han honom jämte aktuarien till frukost. Han hade kvällen förut kommit öfver en präktig laxforell. Forell var hans älsklingsfiskrätt och tillagningen af denna fina läckerbit hade tagit hans tid i anspråk hela morgonen.

Forellen skulle serveras kall och en lång stund var han upptagen med att för kokerskan förklara hvarför *sauce hollandaise* ej var den lämpligaste. Hans tankar voro hos forellen ännu när han satt på sitt ämbetsrum för att åter taga itu med den senaste undersökningen. Det rörde denna gång

en stor affär, som satt hela domstolen i rörelse och hvars höjdramatiska detaljer stodo i sällsam kontrast till undersökningsdomarens kulinariska funderingar.

Veckan förut hade man vid soluppgången å en glesning i skogen funnit liket af en skogvaktare, som tydligen blifvit skjuten och gömd under en buske. Man antog att brottet blifvit begånget af en på bar gärning ertappad tjufskytt, men hittills hade man ej kunnat utröna något närmare, och de vittnen som hörts hade endast gjort saken ännu mer invecklad. Mordet hade föröfvats i närheten af en kolmila och detta väckte domarens misstankar. Men vid förhöret erfor han att kolarne just den natten varit borta och att milorna bevakats af kolarens unga dotter. Likväl hade herr Sourdats gifvit befallning om att uppsöka en af kolarnes medhjälpare, en ung man på omkring tjugufem år, hvilken enligt hvad som var allmänt bekant hade stått på allt annat än god fot med den mördade skogvaktaren. Dessutom hade han kallat kolarens dotter till förhör.

Så stod saken nu. Men den lilla hade ej kunnat anträffats, utan höll sig dold någonstädes. Domaren hade skickat ut gendarmerna och väntade nu resultatet af sina befallningar. Framemot rotiden öppnades dörren till rummet och öfvergendarmen inträdde.

»Nå?» brummade herr Sourdats otåligt.

»Jo, herr domare, vi ha inte funnit något... Vi ha sökt igenom hela hela skogen... Den lilla är försvunnen... Inte ens kolarfolket veta något och äro mycket bekymrade för henne.»

»Bara komedi!» ropade herr Sourdats otåligt.

»De vilja göra sig lustiga på vår bekostnad... Ni äro odugliga... Ni skulle ha häktat allesammans... Försvinn!»

Domaren såg på klockan. En kvart öfver tio. Timman för förhöret var gången. Han ville ändå ännu en gång före gästernas ankomst kasta en blick på forellen, aflade högtidligt sin ämbetsrock och återvände hem... Matsalen såg så inbjudande ut med sin hvita panelning, sin höga fayenceugn och det med en bländande vit duk betäckta runda bordet, på hvilket voro framsatta tre artistiskt arrangerade kuvert med små hvita bröd i servietterna. Rödvinet gnistrade i flaskorna, till höger lyste en med alla slags grönsaker garnerad sallad, till venster låg på en med persilja och kräftstjertar kransad tallrik den berömda forellen. Bredvid stod den utsökta säsen i en liten terrin och från det hela utströmmade en doft som kom en gourmands hjärta att slå fortare.

Åsynen af frukostbordet verkade lugnande på undersökningsdomarens dåliga humör. Han betraktade just med innerligt behag en dammig vinflaska, då dörren plötsligt slets upp och han hörde en kvinnoröst utanför utropa:

»Jag säger er, att jag *måste* tala med domaren. Han väntar mig.»

»Du har helt hastigt fått mycket brådtom», halfrot en manlig röst, »sedan du låtit vänta på dig i tre dagar. Hvarföre har du inte visat dig förr?»

Det var en ung flicka, nästan ännu ett barn, han tilltalade — en liten mager gestalt med håret i oordning och vildt blixtrande ögon. Hennes fötter voro nedstuckna i tunga mansstöflar, en grå blus och en kjol af kattun höljde de späda jungfruliga lemmanne. Hettan och den långa vägen hade drifvit upp rodnaden på hennes kinder. Ögonen lyste, munnen och de fina näsborrarna

darrade af rörelse, det kastanjbruna håret föll ned i oordnade lockar öfver nacken.

Aktuarien Troucheboeuf, som gått emot flickan, tumlade förvånad tillbaka och den besynnerliga gästen steg in.

»Hvad skall detta betyda?», utropade domaren i vredgad ton.

»Det är den lilla kolar-dottern», svarade aktuarien, »hon vill inte låta afvisa sig utan yrkar på att bli mottagen.»

»Jag hade mina skäl», sade hon, kastande en skygg blick på det dukade bordet och de båda männen.

»Dina skäl skola vi snart leta fram», ropade domaren i raseri, »det här skall stå dig dyrt!»... Han drog upp klockan: »Tre kvart på elfva... Vi ha ännu tid, Troucheboeuf, sätt ni er vid protokollet! Vi hinna förhöra henne.»

Aktuarien hade slagit sig ned med sina papper och sitt skrifttyg vid ett hörn af bordet och intog en afvaktande hållning med pennan bakom örat. Domaren hade satt sig i en länstol och genomborrade den unga flickan, som stod lutande sig mot ugnen, med sina blickar.

»Ert namn?» frågade han kort.

»Maline Sacaël!»

»Alder och hemvist?»

»Sexton år... Jag bor hos min far, kolaren vid Ouze-Fontaines.»

»Svär att säga sanningen!»

»Det är ju därför jag kommit hit!»

»Lyft handen... Godt! Ni befann er natten mellan den andre och tredje vid milan. Helt nära er bostad fann man skogvaktaren Seurret mördad... Berätta hvad ni vet härom.»

»Jag vill omtala hvad jag vet!... Vårt folk var på väg till Stenay med kol och jag var ensam i milan. Klockan två — månen höll just på att gå ned — kom Mauchin, vedhuggaren från Iré, gående förbi vår koja. 'Ni är tidigt på er post', sade jag till honom, 'nä, allt godt och väl hemma?' — 'Nej', svarade han, 'min hustru ligger i feber och mina barn dö af hunger. Inte en bit bröd i huset. Jag ämnar skjuta en hare och sälja den i morgon i Marville'. Med dessa ord gick han vidare mot Ouze-Fontaines. Jag förlorade honom snart ur sikte, men tidigt på morgonen hörde jag ett skott och därpå kom någon häftigt springande mot vårt hus. Jag hörde högljudda röster. 'Din kanalje', ropade skogvaktaren, 'gif dig!' — 'Seurret', återtog den andre, 'gif mig åtminstone haren, mina barn dö af hunger!' — 'Dra för knäveln!' Därmed rusade de på hvarandra med hugg och slag. Plötsligt utstötte skogvaktaren ett skri och föll till marken. Jag hade förskräckt skyndat in i vår koja. Under tiden sprang Mauchin sin väg genom skogen och nu är han lyckligt och väl i Belgien... Det är allt!»

»Hm!» hostade domaren. »Hvarför har ni ej genast omtalat detta för domstolen?»

»Det var inte min skyldighet... och så tyckte jag det vara synd om Mauchin!...»

»Jaså... men nu har ni kommit på andra tankar?»

»Därför att jag fått veta att Gustin blifvit misstänkt?»

»Gustin, hvem är det?»

Den lilla muhlade rodnande: »Det är en af våra kolargossar... han skulle inte göra en fluga något för när...»

»Ser ni», fortfor hon häftigt upprörd, »när jag hörde att man ville göra honom ansvarig för den

andres brott, kände jag som ett stygn i hjärtat... och jag har sprungit allt hvad jag förmått! Jag kände ingen trötthet... Om det varit nödvändigt, skulle jag ha sprungit till i morgon bittida, ty min Gustin är oskyldig så sannt som himlen är öfver oss! Det kan jag svära. Därpå vill jag sticka min hand i elden!»

Hon talade så väl, att hon formligen blef vacker där hon stod i sina trasor. Hennes eldiga språk bar vittne om en så djup uppriktighet, att tillochmed undersökningsdomaren kände sig gripen af den energi, med hvilken detta barn försvarade sin Gustin.

»Hvad nu?» utropade han plötsligt, när han såg henne skifta färg och famla med händerna i luften, »hur är det fatt?»

Hon bleknade och kallsvetten perlade fram på hennes ansikte.

»Mitt hufvud går rundt, jag orkar inte mera.» Domaren slog i ett glas vin åt henne. »Se här, drick fort!»

Den gamle gossen råkade formligen i exstas när han såg den unga flickan nästan i vanmakt. Sin hushållerska kunde han nu inte besvärta, ty hon hade fullt upp att göra i köket. Förskräckt tittade han upp på aktuarien, som lugnt tuggade på sin penna och i likgiltig ton anmärkte:

»Det är en svimning, hon har kanske inte ätit något.»

»Är ni hungrig?» frågade domaren.

Hon nickade jakande och fortfor med svag röst:

»Förlåt, men jag har inte ätit något sedan i går morgse... därför är jag så klen...»

Herr Sourdats darrade. För första gången på många år kände han sig åter rörd, och med vekt sinne tänkte han på huru detta barn sprungit tre hela mil för att rädda sin skatt undan rättvisans misstag... Tre mil i sommarhettan och utan att ha ätit någonting... Det var det hjältemodiga. Med tom mage! I sin förlägenhet kastade han en förtviflad blick på bordet: »Sallad? Kräfter?... ja, det kunde nog vara bra för dem som redan ätit!...» Så — ett hjältemodigt beslut — ryckte han till sig fatet med forellen, skar af ett stort stycke, lade det på en tallrik och skjöt den åt kolarflickan med de i majestätisk ton uttalade orden:

»Se här! Ät!»

Han behöfde inte säga det två gånger.

Hon åt med rent välsignad aptit. Efter några minuter var tallriken tom, men herr Sourdats fyllde den hjältemodigt än en gång.

Aktuarien Troucheboeuf gjorde stora ögon. Han kände inte igen sin chef. Icke utan en känsla af beklagande beundrade han den friska aptiten hos den lilla kolarflickan, som satte i sig läckerheten som om hon slukat en sill, och han muhlade för sig: »Det är synd, verkligen synd!»

Dörren öppnades. Den tredje gästen, mären i ny ämbetsdräkt, steg in i rummet med den trekantiga hatten i handen, men blef förbluffad stående vid dörren vid den sällsamma syn som tedde sig för hans ögon.

»För sent, min vän», brummade Sourdats, »forellen är slut!...» Därpå omtalade han kolarflickans historia.

Mären utstötte en djup suck — han insåg hvilken stor uppoffring hans kollega gjort. Därpå utbrast han halft rörd, halft skämtsamt, i det han slog domaren på axeln:

»Herr Nemorin Sourdats, ni är bättre än ert rykte!... Ja, edra synder skola en gång bli eder förlättna — tack vare denna forell som vi inte ätit!»

FEMTIO ÅR AF VELOCIPEDENS HISTORIA.

Den moderna tvåhjulingens anor datera sig ända från år 1850, hvilket års velocipedmodell lär vara den äldsta, ehuru det äfven uppgifves att denna modell endast är en förbättring af en fortkomstmaskin, som skall ha användts redan 1790 och förbättrats år 1818. I Madison Square Garden i Newyork har nyligen egt rum en intressant utställning af »historiska cyklar», visande maskinens utveckling från 1850

1850 1870 1870 1875 1878 1882

1883 1884 1884 1888

till 1900. Det är från denna exposition vidstående talande bilder äro tagna.

Efter typerna från 1850 och 1870 kommer en trämaskin från 1875. Den bildar öfvergången från den äldsta »velocipeden» till det höga »hjulet», som representeras af 1878 års modell, den första i sitt slag. Fyra år därefter har denna bicykeltyp nått sin fulländning.

Den andra raden visar öfvergången från de höga stålhästarne, på hvilka det ibland var ganska riskabelt

1889 1890 1891 1893 1896 1900

att sätta sig, till säkerhetsmaskinerna. Modellerna af åren 83, 84 och 88 visar huru *safety*-maskinen framkommit, drifven af nödvändigheten för bicykelryttaren att åtminstone för egen del taga hänsyn till lif och lem.

Tredje raden börjar just med den första fullkomliga säkerhetsmaskinen, hvars gummiringar och säkra styrstång skapa den maskintyp, hvilken nu förefinnes i hundratals olika modeller som alla kalla sig den bästa. Med hvarje säsong framkomma en mängd nyheter i bicykelväg. Maskinerna bli till slut så idealiska, att den mänskliga ryttaren nästan skämmas öfver sin egen ofullkomlighet! Maskiner utan kedja är redan en gammal nyhet. Kanske blir den nästa bicykel utan — hjul. Länge torde det väl inte dröja, innan mänskligheten tack vare någon finurlig uppfinning rullar fram på ett hjul!

* * *

I samband med dessa bilder ur velocipedens utvecklingshistoria ha vi blifvit satta i tillfälle lämna en illustration af det nyaste inom hjulporten:

velocipedpolo. Den är hämtad ur den under utgifning af Göteborgs Velocipedklubb varande afhandlingen om detta spel, som i utlandet vunnit stor spridning och i fjol infördes i vårt land. Spelet är mycket intressant för såväl deltagare som åskådare. Speladt i enlighet med för detsamma uppställda reglerna är det ingalunda velocipedfördärfvande — som man möjligen skulle kunna tro. För att undvika sammanåkning böra velocipederna vara försedda med broms.

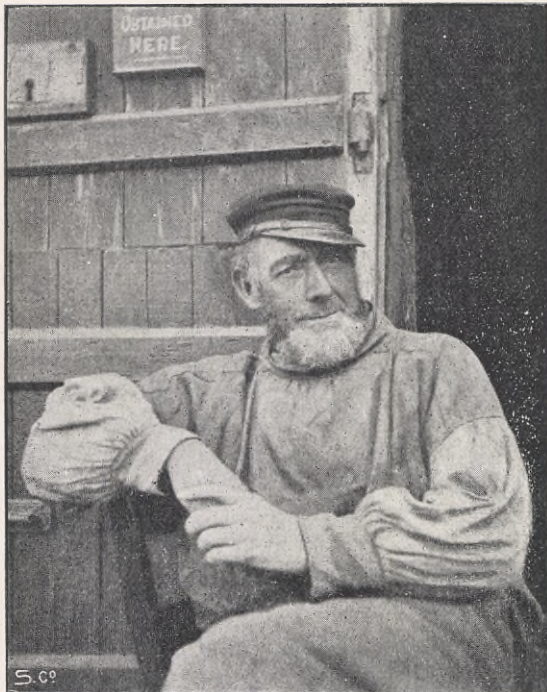
Säkerligen kommer detta nya bicykelspel att vinna stort insteg i hjulkretsarne. Efter hvad man kan döma af vår illustration, företer ett sällskap sportklädda velocipedpolospelande en mycket liflig tafla. Detta spel till häst är en mycket gammal idrott, hvilken uppgifves leda sitt ursprung troligen från sydvestra Asien och omnämnes i 1000-talets muhamedanska skrifter. I Indien blef det tidigt ett nationalspel, men först för omkring 30 år sedan därifrån infördt i England, där tanken att utbyta ponies mot prima stålhästar snart föddes och realiserades.

Velocipedpolo.

HVAR 8 DAGS ANDRA TÄFLAN FÖR AMATÖRFOTOGRAFER.

(Fortsättning.)

Fröken A. Warburg, London.

C. O. Simmons, Kjöflinge.

HEDERSOMNÄMNING

Thor Malmsten, Göteborg.

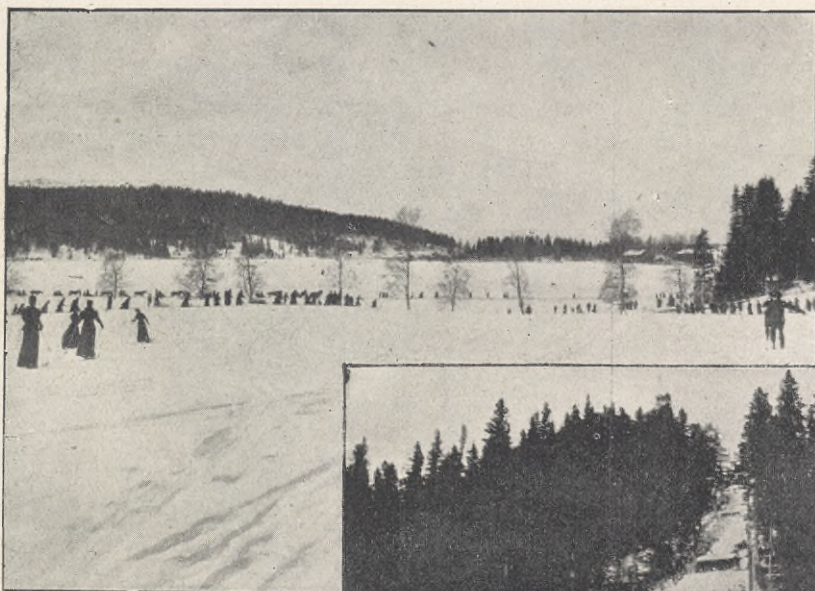
Om HVAR 8 DAGS
Tredje täflan för amatör-
fotografer se meddelan-
den i Nr 8 och 24.

Fragment af fotografi från
H. Erslev, Norrköping.

"MORGONSTUND HAR GULD I MUN".

FRÅN ÅRETS STORA SKIDLÖPNINGAR.

Skidlöpning i Norrland.

Föreningen för skidlöpningens främjande i Sverige, som med erkännansvärd outtröttlighet arbetar för denna sunda och stärkande idrotts framåtgående, hade i år som bekant förlagt täflingarne till Hernösand, men därjämte anordnat en alldeles ny täflan — s. k. budkaflesändning — med start i Bollnäs och mål i Hernösand. Denna täf-

ling skulle ha börjat den 3 dennes men starten uppsköts till den 4.

I Hernösand ägde dagen därpå rum tvenne löpningar, en å 30 km. bana och en 3-kilometers-täfling för damer. Det är från dessa vi här återgifva en del intressanta ögonblicksfotografier, som benäget ställts till vårt förfogande af hr doktor E. O. Arenander.

Skidhopning i Halletorpsbacken.

1:sta pristagarinnan i 3-kilometertäflan.

Vid målet efter 30 kilom. skidåkning.

THÉÂTRE FRANÇAIS' BRAND.

N:o 25 af HVAR 8 DAG åtföljdes af en extra bilaga, en ögonblicksbild af den stora teaterbranden i Paris efter en fotografi för vår räkning. Denna bild hunno vi ej mottaga i tid för att låta den inkomma i tidningen, hvarför vi beslöto att utgifva den i särskild lyxbilaga på det att vår stora läskrets skulle få del däraf fortast möjligt. Vi våga smickra oss med att densamma är den bästa — och därtill den första — af de bilder från olyckan hvilka reproducerats i någon skandinavisk tidning.

Som bekant, kommer detta ryktbara Thalia-tempel att omedelbart återuppbyggas. Teaterns trupp skall t. v. ge sina föreställningar på Porte Saint Martin-teatern.

*

Den brand, som den 8 dennes förstörde »Molières hus», Frankrikes och kanske världens förnämsta talscen, har — skrives till oss från Paris — väckt sorg och bestörtning i Frankrike. Olyckan betraktas nästan som en nationalförlust af fransmännen, synnerligen som den timade omedelbart före världsutställningens öppnande.

Théâtre Français är nämligen något förmer än en teater, den är en institution, som ständigt satt som sitt mål att upprätthålla konstens stora traditioner från Molières, Corneilles och Racines tid. Alla dynastier, som regerat i Frankrike, ha den ena efter den andra fått vandra öfver gränsen. Under det nuvarande republikanska Frankrike utgjorde den stamtrupp utmärkta artister, som i Molières gamla hus sorgfälligt värdade teaterns stolta traditioner, och som lärde den unga generationen, att det finns en renare och mera välklingande franska än den, som talas på boulevarderna — denna stamtrupp utgjorde, i flertalet fransmäns ögon det enda, erkända *maison de France*.

La Comédie Française, som leder sina anor tillbaka till 1689, bebodde sedan 1799, således sedan 100 år, den nu nedbrunna byggnaden. Konstruerad af arkitekten Louis 1786 — 1790, restaurerades och

tillbyggdes den af Prosper Chabrol under åren 1860 till 1864. Teatern bytte flere gånger om namn, innan den 1799 blef den nuvarande Comédie Française, och hette sålunda efter hvarannat Variétés amusantes, Théâtre du Palais Royal och Théâtre de la République.

Två gånger förut, 1827 och 1863, uppstod eld i teatern, men båda gångerna anställde den endast mindre skada. Man var så öfvertygad om, att teatern icke kunde brinna, att de försiktighetsmätt,

THÉÂTRE FRANÇAIS: Stora foyern, med den vid branden räddade Voltaire-statyn af Houdon.

som annorstädes strängt måste iakttagas, här underlätos. Pumparne hade på lång tid icke en enda gång afprovats, vattenreservoaren var tom och bevakningstjänsten sköttes vårdslöst af gamla vid teatern anställda brandvakter.

Hvad som anses som alldeles gifvet, är att elden skulle kunnat kväfvast redan i sin början, om sprutorna, hvilka voro på platsen 20 minuter efter första brandsignalen, kunnat fungera. Så var emellertid icke fallet, ty — och här kommer det oförklarliga — det fanns intet vatten. Midt på dagen, i själfva centrum af Paris, dröjde det en half timme, innan vattentrycket kunde uppbringas så högt, att ångsprutorna kunde börja att arbeta.

Men elden nöjde sig ej med att förstöra teatern med dess dyrbara möbler, kostymer och dekorationer — till ett brandförsäkringsvärde af närmare en half million francs — den kräfde också ett människolif. Den unga skådespelerskan mille Jeanne Henriot (hennes porträtt återfinnes i senaste nr:et) blef det olyckliga offret. Hon kväfdes af röken under försök att finna utgången. Hon var endast 21 år gammal, af artistsläkt, och hade nyligen engagerats vid Théâtre Français, efter att ha genomgått konservatoriet och därefter varit anställd vid ett par mindre pariser-teatrar samt vid kedivens af Egypten teater i Cairo.

Mille Henriots klädloge efter branden.
(Om den olyckliga stannat här, skulle hon, som synes, ha blifvit oskadad.)

De dyrbara samlingar af målningar och skulpturer, som teatern äger, däribland Houdons berömda marmorbyster, lyckades man, ehuru med stor svårighet, att bringa i säkerhet. Likaledes räddades en del af det unika teaterbiblioteket.

CZARENS VERKTYG.

Finlands generalguvernör, general Bobrikoff.

Finlands nye generalguvernör, den fruktade *Bobrikoff*, är en person, som på kort tid i vårt land tillvunnit sig en mera förklarlig än smickrande uppmärksamhet. Bobrikoff är den pansrade näfve, som med sin järnhand skall krama det finska blodet ur Suomis ådror, han är den hvite czarens örnklo, hvars fasta grepp icke skall lossna, förrän Finland visar moskovitens slav- och slafsinn. Så har åtminstone dekretats från S:t Petersburg, och man torde näppeligen kunnat välja ett lämpligare redskap än den man hvars drag här skådas. Han förenar inställsamhet och påpasslighet gentemot sin herre med brutalt och hänsynslöst verkställande af de order han — ofta på egen enträgen tillskyndelse — mottager i och för Finlands russificering.

Många tårar ha på senare tider fällt, öfver vårt systerlands öde och ovissa framtid, och ej är det med välsignelser som Bobrikoffs namn mumlats öfver läpparne. Men Han, som styr folkens öden, rår öfver jordiska herskares spådomar. Än finns en flik af Finlands gamla färger kvar, kanske det en gång förblödda tusen sjöars land ännu ej kämpat sin sista strid. *Den* striden, kampen för sin rätt och sin frihet, har ännu ingen kämpat förgäves.

Huruvida Bobrikoffs hårdhandskade och bryska tillvägagångssätt, hvilket sticker bjärt af mot den ryska *diplomatiens* grundsats, i längden skall förefalla czaren tjänligt, torde väl vara fråga om. Tecken tyda nästan på, att man börjat inse, om man ock ej vill erkänna, detta.

Bröllop under kulregn.

»Senaste nytt från kriget».

Vidstående illustrationer se inte vidare krigiska ut! Den stora bilden framställer ett negerbröllop i Mafeking midt under »brinnande» belägring. Så glada och strålande som de svarta kunna bli skrida brudpar och gäster fram i munter procession, ogenerade af den emellanåt lifsfarligt kraftiga bröllopssaluten, hvars granatskärfvor ingalunda synas stora bröllopsstämningen. Det formligen svartnar för ögonen på en hvit man, när man ser en sådan tafla! Man får emellertid hoppas, att kontrahenternas äktenskap trots denna krigiska början måtte bli en ljuflig vapenhvila, fri från bombardemang och *svartsjuka*.

* * *

Bilden här bredvid är en ögonblicksfotografi som benäget insändts till oss från London. Den är tagen från en af de dagar, när de glada segerbudskapen från Lady-smith och Kimberley inlupo, och visar en gentleman i begrepp att köpa de senaste nyheterna från kriget — *latest news from the war*.

GULDTÖRSTENS OFFER.

af S. H. MERRIMAN.

Öfversättning för Hvar 8 Dag.

I hvarje nummer lamnas ett kort sammandrag af följetongens innehåll allt ifrån dess början.

I första kapitlet omtalas professor von Holzens i Haag besök hos en döende, af hvilken han köper för tusen gulden en dyrbart recept. När den sjuke dragit sin sista suck, stoppar professorn pångarne tillbaka i sin plånbok. I andra kapitlet sammanträffa den från Indien som segrande hjälte återvändande major White och en gammal bekant till honom, Tony Cornish, en modärn man ur societeten. De följas åt till den senares onkel, lord Ferriby, där de finna husets unga dotter, miss Joan, strängt upptagen med arbete för ett välgörenhetsföretag till fromma för manufakturistbiträden. Miss Joan omtalar lordens senaste välgörenhetsprojekt, en stor internationell affär med mål att lindra malgamitarbetarnes svåra lott. Vid en »at home», hos Ferribys framlägger lorden i tredje kapitlet sin plan. Som medlemmar af direktionen antagas med acklamation lorden, Tony Cornish, major White, upphofsmannen till projektet mr Percy Roden och professor von Holzen.

I fjärde kapitlet gör en enka mrs Vansittart i det gamla diplomathotellet »Vieux Doelen» i Haag bekantskap med mr Percy Roden, för hvars projekt hon visar sig lifligt intresserad. Detsamma går ut på att samla alla malgamitarbetare och bygga en fabrik åt dem, i afsikt att förse hela världen med malgamit, ett för papperstillverkningen oundgängligt ämne. Fabriken skall förläggas till dynerna i Holland.

Femte kapitlet beskriver malgamitarbetarnes ankomst dit med Cornish som vägvisare. Cornish sammanträffar här med Roden och båda företaga en inspektion af fabriken och bostäderna. De förevisa inrättningen för en mängd inbjudna tidningsmän, hvarpå Cornish följer med hem till Roden, där de mottagas af dennes syster.

I sjunde kapitlet läses en interiör af malgamitkontoret i London, där Cornish och lorden sköta »affärerna». Där afhållas äfven små soiréer, vid hvilka en ung mr Rupert Dalkyn och en enkonsfru, Mrs Courteville, voro bland de mera aktiva gästerna.

Efter ett sammanträffande mellan miss Roden och mrs Vansittart i dennes hem följer en scen från malgamitkolonien. Roden och Holzen äro närvarande vid en malgamitarbetares dödsbädd.

I nionde kapitlet mötas hos mrs Vansittart miss Roden samt hrr Cornish, Roden och von Holzen. Därpå vidtager ett direktionssammanträde för malgamitbolaget med lord Ferriby som ordförande. Man beslutar sätta företaget på aktier, hvaraf hvarje arbetare får en. — Cornish och mrs Vansittart sammanträffa på en morgonpromenad i Haag, hvarvid hon slugt försöker utleta hans hjärtas hemlighet. — Därpå träffa vi Cornish på besök hos en rik City-man, mr Wade, på dennes landställe. Hans dotter Marguerite har hämtat Cornish vid stationen. Mr Wade erbjuder Cornish sin dotters hand, men denne säger nej, hvarpå mr Wade börjar en skarp kritik af malgamitföretaget, hvilket han afslöjar som ren affärssvindel och tillråder Cornish att alldeles lämna. Denne meddelar sig med major White och de söka övertala lord Ferriby att ge det hela på bäten, men förgäves.

Därpå uppvakta en komité af pappersfabrikanter lorden och yrka på nedläggandet af malgamitfärena — allt lika förgäves. Mrs Vansittart och mr Roden sammanträffa på en morgonrid i Haag. Han förlodes af sin kärlek att låta henne följa med inom malgamitverksområdet. Holzen kommer emellertid dem till mötes och förhindrar på föregifna skäl, att mrs Vansittart — som har att hämnas sin mans död på Holzen — får den önska emblicken i förhållandena vid fabriken.

Cornish kommer på ett kafé i Haag i samspråk med ett par malgamitarbetare, som afslöja en del detaljer från verken. Den ene gör han ett erbjudande att skaffa honom en bättre ställning, men anbudet afböjes. Cornish passar på att möta Dorothy Roden i afsikt att tala om malgamitfärena och hennes bror, men börjar med en kärleksförklaring. Slutet blir hennes jaord, hvarpå Cornish begifver sig till malgamitkontoret för att där afslöja von Holzens i Rodens närvaro. Här begär han att få veta hur malgamitstillverkningen tillgår. Roden lämnar honom ensam med Holzen, som under föregifvande af att vilja visa experimentet hämtar in en mängd kärl, innehållande giftiga gaser. Han ställer omärkligt om, att gaserna kunna strömma ut, och skyndar sin väg efter att ha låst dörren, lämnande Cornish att förgiftas i det trånga rummet. Denne lyckas emellertid behålla medvetandet och rädda sig undan Holzens hämnd.

Vid ett sammanträffande kor därpå med mrs Vansittart får han veta att hon har uppgjort en plan mot Holzen i afsikt att åtkomma malgamitreceptet. Det förvaras i kontorets kassakista, till hvilken hon skaffat sig en nyckel. Just som hon fått fatt i det värdefulla papperet, öfverraskas hon af Holzen.

(Forts från n:o 25).

Ett leende drog sig långsamt öfver Holzens ansikte, hvilket alltid var tämligen färglost men nu syntes askgrått. Han vände sig på sin häl, gick tillbaka till dörren, riglade den och stoppade nyckeln i fickan. Därpå återvände han till mrs Vansittart. Ingen af dem sade ett ord. Ingen förklaring var heller behöflig. Han lyfte undan bordet och satte det åt sidan mot väggen. Därpå gick han långsamt fram till henne med handen utsträckt efter kuvertet, som hon höll bakom ryggen. Han stod ett ögonblick med handen framräckt, liksom för att med sin blotta viljemakt bryta allt motstånd. Sedan sprang han åter mot henne och grep fast om hennes handleder. Hans armstyrka var oerhörd, ty han var kraftigt byggd och hade varit gymnast. Striden blef ej långvarig, ty mrs Vansittart måste snart låta papperet falla ur sina förlamade fingrar. Han tog genast upp det.

»Ni är Karl Vansittarts hustru», sade han på tyska

»Jag är hans änka», svarade hon. Hon drog häftigt efter andan, ty hon befann sig i ett tillstånd af fysisk och moralisk uppskakning när hon nu insett sin fullkomliga hjälplöshet i hans händer, och som en blyxt slog henne tanken, om han väl skulle låta henne slippa ut härifrån med lifvet.

»Gif mig den nyckel, med hvilken ni öppnade kassaskåpet», sade han kallt.

Hon hade åter stuckit nyckeln i fickan och kände nu efter den med darrande hand samt

lämnade den åt honom utan ett ord. Moraliskt ville hon ej erkänna sig kufvad, och hvad hon kände bittrast i denna stund var själfförakt öfver en feghet, till hvilken hon ej trott sig i stånd. Ty köttet förvånar sig alltid öfver sin egen svaghet.

Holzen såg noga på nyckeln och undersökte arbetet. Den var ganska klumpigt gjord, och han gissade utan tvifvel, huru hon förskaffat sig den. Därpå såg han åter på henne, där hon stod andlös med likblekt ansikte och hoppresade läppar.

»Jag hoppas, att jag icke gjort er illa», sade han lugnt, inläggande i sin fråga ett visst anspråk på högsinhet — det är svårt att ej triumfera vid en fullständig seger.

Hon skakade på hufvudet med ett förvidret leende och såg på sina händer, hvilka hängde alldeles maktlösa. Omkring de hvita handlederna syntes skarpa röda ringar. Handskarne lågo på bordet. Hon gick fram och tog mekaniskt efter dem. Holzen stod ännu orörlig, och hans ansikte, som för några minuter sedan varit starkt upphettadt, hade återtagit sin vanliga blekhet och sitt lugn. Möjligen var det just detta lugn, som plötsligt upptände mrs Vansittarts häftiga vrede. Eller möjligen berodde det på att hon nu hunnit åter repa mod.

»Ja», skrek hon med en röst, som lät nästan skärande, »ja. Jag är Karl Vansittarts hustru, och jag älskade honom. Vet ni, hvad det vill säga? Men nej, det kan ni ej veta. Den sidan af lifvet är en förseglad bok för sådana som ni. Det betyder, att äfven om ni tusen gånger haft rätt och

han orätt, så skulle jag dock hafva trott på honom och misstrott er — skulle jag dock hafva älskat honom och hatat er. Men han *var* icke skyldig. Han hade rätt och ni orätt — ni är en tjuf och troligen en mördare. Och för att skydda ert usla namn offrade ni Karl och förstörde två lyckliga unga varelsers hela lefnadslycka. Det betyder, att jag ej skall gifva mig någon ro, förrän jag en gång låtit eder umgälla, hvad ni brutit. Jag har aldrig ett ögonblick lämnat er ur sikte — och kommer aldrig någonsin att göra det —.»

Hon stannade och såg på hans hårda, kalla ansikte med en sällsam undran, huruvida hon verkligen ägde en framtid eller om hon nu hunnit slutet på sin lefnadsbana — här i denna stund, i malgamitfabrikens lilla brädbeklädda kontor. Men hennes mod steg alltjämt. Det är endast på långt afstånd, döden synes så skräckinjagande. När vi verkligen stå ansikte mot ansikte med honom, höja vi vanligen hufvudet och se honom stadigt i ögonen.

»Det är möjligt, att ni har andra fiender», fortsatte hon. »Ja, jag vet, att så är — *män*, men ingen af dem skall hålla ut så länge som jag — af ingen har ni så mycket att frukta som af mig...»

Hon stannade åter utom sig af vrede, ty han syntes tydligen blott helt lugnt vänta på att hon skulle tystna för att hämta andan, som om hennes ord ej vore af allra minsta betydelse.

»Om ni fruktar någonting i världen», tillade hon, sålunda mot sin vilja tilläggande honom en förtjänst.

»Jag fruktar er så föga», svarade han och gick till dörren samt riglade upp den, »att ni har frihet att aflägsna er.»

Hennes ridpiska låg på bordet. Han tog den och räckte henne den helt allvarligt utan vare sig en bugning, en skugga af triumf eller den minsta skynt af sarkasm. Det är möjligt, att hos Otto von Holzen fanns ämne till en stor man, åtminstone märktes ingen småaktighet i hans sinne. Han öppnade dörren och drog sig åt sidan för att låta henne passera.

»Det är icke, emedan ni ej fruktar mig — som ni låter mig gå», sade mrs Vansittart. »Det är, emedan ni fruktar Tony Cornish.»

Därpå gick hon, undrande huruvida slaget träffat eller ej.

TJUGUFÖRSTA KAPITLET

Med förenade krafter.

Mrs Vansittarts styrde sina steg mot porten i den fulla öfvertygelsen att Holzen följde henne på den ljudlösa sanden. När portvakten

slog upp porten för henne, vände hon sig om samt fann sig vara ensam. Holzen gick helt lugnt tillbaka till sitt arbete i fabriken. Han hade så brådtom med att samla sig förmögenhet, att han ej kunde skänka mrs Vansittart mera än några få minuter. Hon bet sig i läppen, då hon gick tillbaka till sin häst. Ringaktning är dålig balsam för den slagnes sår.

Hon steg till häst och såg på klockan. Den var nära fem, och Percy Roden väntade med säkerhet på henne i Park Straat. Det tillhör en kvinna att veta, hvad man hoppas af henne. Mrs Vansittart gick helt kallt i minnet igenom innehållet

Han grep fast om hennes handleder —

af biljetten till Roden. Hon slog bort litet damm från ridklädningen och kände efter, om håret var i behörig ordning. Därpå föll hon i djupa tankar ansträngande sig att återvinna nog sinneslugn för att kunna möta det arbete, som låg framför henne.

Vid hennes ankomst till Park Straat anmälde betjänten, att mr Roden väntade i salongen. Hon steg långsamt uppför trappan. Somliga segrar kunna endast vinnas med vapen, som såra den som bär dem. Mrs Vansittarts tankar hade råkat åt orätt håll, annars skulle hon hafva insett, att hon var på god väg att betala sin hämd alltför

dyrt. Hon stod i begrepp att offra ovärderliga minnen för att tillfredsställa ett lumpet hat.

»Ah!» sade hon till Roden, hvars sätt tydligt förrådde, att han väl kom ihåg hennes inbjudning. »Jag har låtit er vänta, — precis en minut kanske för hvar dag, som ni varit osynlig i Park Straat.»

Roden skrattade med en lätt anstrykning af förlägenhet, till hvilken hon genast lade märke.

»Är det er syster», sade hon, »som förmått er att icke komma hit?»

»Dorothy har aldrig sagt annat än godt om er», svarade han.

»Då är det mr von Holzen», sade mrs Vansittart och lade undan sina handskar samt vände sig till tebordet. Hon talade lugnt och med den halft likgiltiga ton, i hvilken man gärna talar om personer af lägre samhällsställning. »Jag har visst aldrig nämnt för er, att jag råkar känna litet till er — hvad skall man kalla honom — verkställare? Han har förmodligen varnat er för mig. Min man hade en gång den här Holzen i sin tjänst och blef, tror jag, bestulen af honom. Vi hade aldrig något umgänge med honom, och jag har alltid misstänkt, att han hyste groll mot oss af denna anledning. Ni kommer nog ihåg, att han — då ni en afton förde honom hit på visit kort efter malgamitfabrikens anläggning — gjorde en antydning om att hafva sammanträffat med min man, utan tvivel i afsikt att utforska om jag verkligen var Karl Vansittarts hustru och huru mycket jag i så fall kände om saken. Men jag hade ej någon lust att gifva honom några upplysningar.»

Hon hade serverat te under samtalets lopp. Hon var ännu osäker på handen, och hon hade dragit ned klädningsärmarna för att dölja märket kring handlederna. Hon vände sig nu om helt tvärt och läste genast i Rodens ansikte bekännelsen om att det berott på Holzens inflytande, att han hållit sig borta från hennes salong.

»Emellertid», sade hon med ett litet skratt och i en ton, som om hon ville göra slut på ett ämne af så föga vikt, »emellertid förmodar jag, att mr von Holzen är på väg att komma sig upp, och lider förmodligen af samma lätt sårbara fåfänga som alla personer i den vanskliga ställningen.»

Hon satte sig långsamt, fullt medveten om att den åtsittande riddräkten på det fördelaktigaste framhöll hennes vackra figur. Rodens dåsiga ögon gifvo ock akt på densamma, ett förhållande, hvilket hon naturligtvis också observerade.

»Något nytt?» sade hon. »Ni ser trött och sjuk ut. Det är ett mödosamt arbete att samla rikedom. Laga, att ni först har klart för er, hvad ni vill köpa för den, annars kan det hända att ni efteråt kommer underfund med, att det ej varit mödan värdt att sträfva så därefter.»

»Kanske att hvad jag önskar vinna ej står att få för pänningar», sade han med ögonen på mattan, ty han var föga hemma i denna lätta lek.

»Ah!» utropade hon. »Då måste det vara antingen värdelöst eller ovärderligt.»

Han såg på henne men sade ingenting, och en person med förmåga att tyda blicken i ett människoöga kunde hafva spåret en skymt af lidelse i Rodens trötta öga. Men Percy Roden var endast ett finansiellt geni, och för detta slags begåfning hafva kvinnorna intet bruk, annat än hvad beträffar resultatet. Roden var väl medveten om, att han ej gjorde några framsteg hos mrs Vansittart, som lekte med honom, liksom katten med en staccars halfdöd råtta under det han har ögonen på ett annat håll.

»Ni måste vara mera upptagen än vanligt?» sade hon, »eftersom ni ej haft tid att tänka på edra vänner?»

»Ja», svarade Roden och klarnade upp. Han var så upptagen af detta alltuppslukande och mest varaktiga af mänskliga intressen, att han kunde tala om föga annat ens med mrs Vansittart. »Ja, vi hafva haft mycket att göra, och vi hafva nu arbetat upp tillverkningen till nära tio tons om dagen. Men vi ha haft åtskilligt obehag från ett håll, från hvilket vi minst väntade det. Holzen har varit ganska bekymrad, det vet jag, ehuru han aldrig säger något. Det kan hända, att han ej är någon världsman, men han är i alla händelser en beundransvärd person, mrs Vansittart.»

»Ah», sade mrs Vansittart likgiltigt, och någonting i hennes sätt gjorde honom ytterligare angelägen om att förklara de skäl, hvilka föranlett honom att associera sig med en person, som — enligt hvad hon mer än en gång antydte — i socialt hänseende var honom så underlägsen. Denna önskan gjorde också att han var mindre på sin vakt, än klokheten kanske under närvarande omständigheter borde hafva bjudit.

»Ja, han är en mycket begåfvad man — ett snille enligt min åsikt. Han öfvervinna alla svårigheter med största lätthet, och hvarje dag ger han mig nya bevis på sitt förutseende. Han har gjort mer, än ni någonsin kan ana i fråga om malgamitaffären. Hans andel i arbetet har varit större, än någon tror. Själ är jag endast sifferkarl, som ni vet. Jag känner till bokföring och pänningeangelägenheter — det är allt.»

»Jag tror, att ni är alltför blygsam», sade mrs Vansittart allvarligt. »Ni glömmar, att hela planen var er; ni glömmar allt, hvad ni utträttade i London.»

»Ja — under det Holzen gjorde mycket mera här. Han hade det svåraste arbetet. Naturligtvis hade jag min andel i att hela företaget kom till stånd, det vore dumt att förneka. Jag förmodar, att jag fått ett hufvud på mina axlar, jag såväl som annat folk.» Och mr Percy Roden vred sina mustascher med ett ganska själfbelåtet leende. Kanske trodde han att en kvinna kan älska en man desto mera därför att han är en god affärsman.

»Ja», sade mrs Vansittart sakta.

»Men jag skulle önska, att rättvisa vederfores Holzen», sade Roden helt storsinnadt. »Han har gjort underverk, och ingen vill uppfatta detta utom möjligen Cornish.»

»Verkligen! Således gör mr Cornish mr von Holzen rättvisa?»

»Cornish gör sitt bästa att stå i vägen för Holzens planer vid alla möjliga tillfällen. Han förstår ej det minsta af affärer. När en sådan person ger sig itu med sådana, ställer han beständigt till öreda. Han har nu fått, hvad jag förmodar han kallar samvetsbetänkligheter. Det kommer, antagligen endast däraf, att han fått ett annat slags uppfostran.» Roden talade helt häftigt. Han var af naturen böjd för svartsjuka och ogillade fullkomligt mrs Vansittarts hållning gent emot Cornish. »Men han kan ingalunda mäta sig med Holzen, och det kommer han sannolikt till sin egen skada att få erfara. Holzen är ej den man, som tål, att man på något sätt blandar sig i hans angelägenheter.»

(Forts.)

VECKANS PORTRÄTT-GALLERI

L. SKOTTSBERG

Under denna rubrik återgifver HVAR 8 DAG fotografier af personer, hvilkas drag af en eller annan anledning äro af aktuellt intresse. Vi äro tacksamma för våra ärade läsares medverkan till fyllande af denna afdelning och ersätta med största nöje eventuella kostnader.

En hyllad 75-åring.

Fabrikör O. Th. Cederqvist i Linköping, en af stadens mera bemärkte män, fyllde den 13 dennes 75 år, af hvilken anledning han blef föremål för en lika vacker som uppriktigt hyllning. Vid en fäst, som medlemmar af stadens fabriks- och handtverksförening anordnat för hr C., fick han erfara de varmaste bevis på den tacksamhet och sympati han förvärfvat — hr C. har varit styrelseledamot i nämnda förening i 35 år, däraf dess ordförande i 18 år, hvilken funktion han fortfarande bekläder.

Den ansedde medborgaren är stadsfullmäktig sedan 35 år tillbaka och innehar flere andra kommunala förtroendeuppdrag.

Vid hyllningsfästen öfverlämnades till hr C. en hedersgåfva, en tafla med fotografier, i midten hans eget och däromkring grupperade ledamöterna i handtverksföreningens styrelse.

En duktig sjöman.

Vid kontinentalängaren Rex' strandning utmärkte sig dess förste styrman, kapten *Gustaf*

Theodor Lysander, för raskhet och kallblodighet. SjälF hade han att utstå svåra vedermödor, innan han lyckades framkomma

till bebodd plats hvarifrån räddningsarbetet kunde vidtagas.

Kapten Lysander är född 1868 och således ännu helt ung. Sedan 1893 är han underlöjtnant i k. flottans reserv. När den nya svenska ångfärjan mellan Malmö och Köpenhamn börjar sina turer, står kapten Lysander på kommandobryggan som dess befälhafvare, i hvilken egenskap han tillönskas lycka af alla som lärt känna den duglige och behjärtade sjömannen.

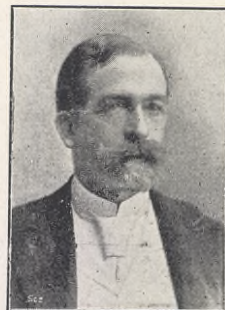
N. V. Ericson. †

I Trollhättan afled den 8 dennes f. d. kaptenen i armén frih. Nils Verner Ericson, son

till den berömde järnvägsbyggaren öfverste Nils Ericson och brorson till John Ericson. E. var född 1838. Han blef 1855 underlöjtnant vid Bohusläns regemente, 1860 löjtnant och 1869 till kapten i armén, hvarur han 1871 tog afsked.

Då Dalslands kanal skulle byggas år 1864, åtog sig E. att under faderns öfverinseende utföra arbetet. Det märkliga företaget fullbordades på fyra år och är ett varaktigt vittnesbörd om de båda kanalbyggarnes samvetsgrannhet och tekniska talang. Åren 1872—78 var E. riksdagsman för Uddevalla i Andra kammaren, där han utmärkte sig som slagfärdig debattör.

E. anlade och egde åren 1868—1874 gemensamt med sina bröder Vargöns pappersbruk i Elsborgs län. De senare åren

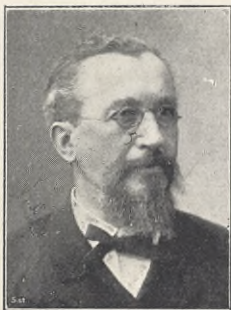
var han bosatt utomlands, mestadels i Newyork, men hade vid dödstillfället vistats några månader på besök i hemlandet. Den friherrliga värdigheten öfvergår nu på hans bröder, generalmajor Carl Ericson.

Henrik Bukowski. †

Henrik Bukowski, den inom vida kretsar kände konst- och antikvitetshandlaren, afled i Stockholm den 11 Mars.

Bukowski var son till en polsk adlig godsägare och född 1839, kom efter det senaste polska upproret som utarmad flykting 1864 till Stockholm, där han blef biträde hos Chr. Hammer. I början på 1870-talet började han själfständig verksamhet som konst- och antikvitetshandlare.

Som sådan vann han efter hand allt större anseende. Af B. ha under de senaste decennierna de största konstauktioner i vårt land hållits, och han hade kunder i all världens konstväänner och muséer. Till följd af sin mångåriga erfarenhet har han länge betraktats såsom en auktoritet på sitt område och erhållit en mängd hedrande uppdrag.

Bukowski var en ytterst hjälpsam man och därtill varmt intresserad för svensk kultur. Han efterlämnar här många väänner, som lärt sig att värdera och akta den intelligente och bildade utlåndingen.

Jens Nilson. †

Den obevklige liemannen, hvars skördar denna vår synas ännu rikare än eljes, nedlade den 11 dennes en af Göteborgs mest ansedda och anlitade läkare, f. d. förste provinsialläkaren Jens Nilsson, på dödsbäddet.

Doktor Nilsson, som var född 1839 i Färlöf, Kristianstads län, utnämndes 1876 till provinsialläkare i Jörlanda distrikt och erhöill 1878 transport till provinsialläkaretjensten i Göteborgs distrikt. År 1891 blef han för-

ste provinsialläkare inom Göteborgs och Bohus län och innehade detta förordnande till 1 febr. i år. Från provinsialläkaretjensten tog han i december afsked med pension.

Dr N. hade en stor enskild praktik i Göteborg, tack vare ett obegränsadt förtroende hos hög och låg, som var grundadt på hans goda kunskaper och läkareblick samt jemväl i hög grad på hans människovänliga sinnelag. Af befolkningen i Bohuslän motsågos dr Nilssons inspektionsresor städse med glädje och tillfredsställelse.

N. sörjes, utom af efterlevande anhöriga och kamrater, af många väänner och talrika patienter, hos hvilka den bortgångne läkaren och människovännen städse skall kvarstå i kär och aktad hägkomst.

A. W. Petri. †

Bankdirektören, fabrikören Adolf Wilhelm Petri, en af sitt samhälles främste män, afled den 9 mars i Hvetlanda 56 år gammal.

Med Petri bortgick en synnerligen verksam och duglig man. Han hade varit bosatt i

Hvetlanda ända sedan samhället var en obetydlig by, och det är till stor del honom det har att tacka för sin storartade utveckling. Arbete och omkostnader sparade P. aldrig, då det gällde att föra en ny sak fram, och alla hans sträfvaner voro förestafvade af redbarhet och oegennyttia. Bl. a. bidrog han kraftigt till anläggningen af Hvetlanda—Säfsjö järnväg, ledde ombildningen af Hvetlanda folkbank o. s. v. Inom en nu stor industrigren har P. varit banbrytare i hela vårt land: tillverkningen af ångkokta hafregryn.

Petri var därtill en godhjärtad och välgörande man. Hans minne skall länge lefva i kär hägkomst hos anhöriga, väänner och alla hulpna.

C. G. Mineur. †

I den höga åldern af nära 89 år hädankallades den 13 Mars en gammal känd stockholmare, fabrikören Claes Gustaf Mineur.

M. var en hedersman, enkel, rättfram och värfast, hvars bortgång väckt sorg och saknad i vida kretsar. M. införde den modärna tapettillverkningen i vårt land, å hvilket område han slog in på en ny väg i och med tillverkningen af imiteradt gyllenläder, som förskaffade hans fabrik en smickrande uppmärksamhet äfven utomlands. Han var en af de äldste och mest verksamme i Stockholms handtverksförening.

Varmt intresserad för dramatisk konst uppförde han den 1869 brunna Djurgårdsteatern.

Äfven den nya Djurgårdsscenen har honom att tacka för sin tillkomst.